

Idet jeg raaber: med vinduet op!
mit sidste blik faar din gyldentop.
Min sjæl dig kysser, idet forbi
den flyver fri.

To gange jeg kysser din søde mund,
dit er det første med rettens grund,
det andet give du, kjære husk,
min rosenbusk.

Udsprungen faar jeg den ei at se,
ti bring min hilsen, naar det vil ske.
Og sig jeg ønsker at paa min grav
den blomstrer av.»

Her havi eg eisini hug at minna um
yrkingina hjá Chr. Matras:

Wergeland á sóttarleguni

Áleguni tú lást og lætst títt sinn
í loyndardómar lívsins skoða inn
— hver maður og hvert blómubros
tær vann
eitt tekin, sum Guðs dyrd til sjóndar
bar.

Men vit, sum ganga her og vita av,
at burt er mangt, sum morgunroðin
gav
— Guð gevi okkum yvirmenskan
mátt
at fagna slóknanini á tín hátt.

Systir Wergelands, Camilla Collett,
er mett at vera millum frægastu rit-
høvundar í Noregi. Hon var fyrsti
ritihøvundur í norðurlondum, sum av
álvara fór at stríðast fyrri javn-
rættindum hjá kvinnum.

Úr Eidsvoll fóru vit norðureftir,
eystan fyrri Mjøsa og komu til
Morskogen. Tað er vakurt tvørtur
við Mjøsa, smáar bygdir eru við
sjóvarmálan, men ongastaðni sá út
til at vera tættbyggt, annars sást ikki
væl út úr tokinum, tí ferðin var stór,
og viðavækturin byrgdi nógva-
staðni fyrri útsýninum.

Vit komu til Hamar kl. 12 og til

Lillehammer kl. 12.50. Í Hamar var
næstan eingin steðgur, men í Lille-
hammer steðgaðu vit 8 minuttir.
Har fóru vit av tokinum og keyptu
súrepli og appelsinur, men ikki
kundi farast langt, tí steðgurin var
ov stuttur. Men vit sóu tó so mikið,
at vit kundu ætla, at hetta var ein
dámiligur og nossligur býur.

Tó at reglulig skipaferðsla er á
Mjøsa, sóu vit henda dag ikki nógva
fór á vatninum, einstakir smábátar
vóru at siggja, tað var alt.

Gudbrandsdalurinn

Við Fåberg endar Mjøsa, og Gud-
brandsdalurinn tekur við.

Gudbrandsdalurinn er 230 km
langur, hann røkkur frá Fåberg við
Mjøsa til Lesjaskog, har, sum
Romsdalur tekur við. Gjøgnum
Gudbrandsdalin rennur áin Lågen,
hon tekur seg upp við Lesjaskog og
rennur allan vegin líka í Mjøsa. Í
Lågen renna fleiri stórar áir t.d.
Otta, Sjøa, Vinstra og Gausa.
Sunnanfyri, har sum Otta kemur út í
Lågen, er Gudbrandsdalurinn sum ein
djúp kluff. Gudbrandsdalurinn er ein
frálíka vakur dalur við vøkrum,
vælrøktum bóndagørdum — at visa
seg — og góðum veldyrkaðum
lendi. Í støðum t.d. við Ringeby er
dalurinn breiður, men nógvastaðni er
hann trongur við brøttum dalsløgum.

Til Ringeby komu vit kl. 13.45,
men har var eingin steðgur. Allan
vegin frá Lillehammer til Ringeby er
ófara vakurt landslag: eystanfyri
stór skóglendi, vøkur málað hús og
at visa seg góð jarðarbrúk. Vestur-
síðan av dalinum er øll skógvaksin.

Vit eru nú komin í søgurikan stað.
— Tað kann sjálvsagt sigast, at øll
støð, hvar menniskju hava livað og
virkað, eru søgulig, men tað eru ikki
øll menniskju, ið hava gjørt líka
nógva um seg, ella rættari, so nógva

um seg, at teir, sum hava skrivað
søguna, hava hildið, tað vera vert at
festa á blað teirra lív og virki.

Í Gudbrandsdali livdi Dala-Gud-
brandur á døgum Ólavs kongs hins
heilaga. Í Heimskringlu tekur Snorri
soleiðis til um Dala-Gudbrand:
»Dala-Gudbrandur var ein maður
nevndur, hann var kongur yvir
Dølum. Sigvatur skald metti hann
javn við Erling Skjalgsson í jarðar-
ognum og ríkidemi, og Sigvatur
kvað soleiðis um Erling:

»Eg veit bert ein annan
Óðins kappu sum teg.
Hann Dala-Gudbrandur heitur,
er hilmir mikil sum tú,
tykkum meti eg javnar
sum jøfrar at jarðarognum,
hann tykkar, seg mætari metir,
ljúgva man fyrri sær sjálvum«.

Frá Ringeby er ikki langt til Hund-
torp. Snorri tekur soleiðis til:

»Tá ið Gudbrandur fekk tey tíð-
indi, at Ólavur kongur var komin á
Loar og noyddi menn at taka við
kristni, skar hann upp herørv og
stevndi øllum monnum í Dølum til ta
bygdina, sum eitur Hundtorp, til
fundar við seg.«

Hvussu fundurin millum Ólavs
kongs og Dala-Gudbrands endaði,
fáa vit at vita hjá Snorra, og
seinasta orindi í kvæðnum um Ólav
hin heilaga og Gudbrand í Dølum
ljóðar soleiðis:

»Kongurin letur kirkju byggeja
har í Gudbrandsdali,
tá ið hann hevði alt Noreg kristnað
tann hin kongurin sæli«.

Vit fara longur norður gjøgnum
Gudbrandsdalin og komu til bygd-
ina Vinstra kl. 14. Frá Vinstra til
Otta er ikki stór broyting í lands-
lagnum, men dalurinn verður trongri
og trongri. Til Otta komu vit kl.
14.35. Her um leið var tað, stríðið
stóð millum teir norsku bøndurnar

og skotar, við Sinclair á odda, sum
vóru komnir til Noregs »for svenske
penge at stride«. Hetta hendi 26.
august 1612, og um hesa hending
hefur Edvard Storm yrkt Sinclairs-
visuna. Edvard Storm var ættaður
úr Vágá, sum er tætt vestan fyrri
Gudbrandsdalin, og hinar bygdirnar,
Lesja og Lom, sum eru nevndar
í visuni, eru eisini har um leið. Vit
hoyra í visuni um boðini, sum
bøndur sendu sínámillum:

»Bavnene lyste, og budstikken løb
fra granne til nærmeste granne...«,
og vit hoyra um:

»De bønder af Vágá, Lesja og Lom
med skarpe økser på nakke...«.

Tætt við Otta er »Kringen«.

»Tæt under lide der løber en sti,
som man monne Kringen kalde.
Lågen skynder sig der forbi.
der skal fjenderne falde«.

Vit steðgaðu í Otta eitt korter og
høvdu stundir at keypa okkum ein
bita til døgverða, men vit máttu
taka matin við okkum og eta hann í
tokinum.

Við Kringen stendur stytta til
minnis um Sinclairsstríðið.

End knejser en støtte på samme sted,
som Norges uvenner monne true.
Ve, hver en nordmand, som ej bliver
hed,

sá tit hans øjne den skue.
Edvard Storm var, sum sagt, ættaður
úr Vágá, men fór 1769, tjúgu ára
gamal, til Danmarkar og varð ver-
andi har alt sitt lív. Hann var fyrst
lærari og seinni stjóri við Efter-
slægtsselskabets skúla í Køben-
havn.

Úr Otta og norður til Dombås er
dalurinn nógvastaðni ógvuliga trongur,
í støðum ikki ørðvisi enn ein
kluff, har eru nógva stutt berghol.